

# Skrivena istorija četrdesetog stiha - broj trideset dva

## *Језекиљ број тринаест*

Jeff Pippenger

2026-10-02

Порука упозорења у књизи пророка Језекиља јесте „знак опсаде“. Када је опсада отпочела, умрла је Језекиљева жена, а Језекиљу је било заповеђено да не жали за њеном смрћу. Њена смрт, праћена тиме што он није жалио за њеном смрћу, симболизовала је опсаду и приближавајуће разорење Јерусалима. Његови поступци и њена смрт представљају знак упозорења, као праобраз будућег знака упозорења који је Исус изложио као „гнусобу опустошења“.

Када, дакле, угледате мрзост опустошења, о којој је говорио пророк Данило, где стоји на светоме месту, (који чита, нека разуме). Матеј 24:15.

Када су римске заставе биле постављене унутар предела храма, хришћани у Јерусалиму требало је да побегну из града. Два сведока знака уништења Јерусалима наглашавају озбиљност препознавања „знака“ пре опсаде, а надахнуће даље указује да та два сведока налазе своју „непосреднију примену“ у последњим данима. Говорећи о Христовом упозорењу о уништењу Јерусалима у вези с тим што су Језекиљ и Јован били у храмовној визији, сестра Вајт је написала:

„Иако су се ова пророштва делимично испунила приликом разорења Јерусалима, она се непосредније односе на последње дане.“

„Стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Пророштво се брзо испуњава. Господ је пред вратима. Ускоро ће се пред нама отворити раздобље од пресудног значаја за све живе. Спорови из прошлости биће поново оживљени; појавиће се нови спорови. О призорима који ће се одиграти у нашем свету још се није ни сањало.“ Testimonies, volume 5, 753.

У четвртој глави, Језекиљу је било наложено да прикаже једну причу у виду параболе, која је наглашавала „знак опсаде“. Језекиљ је у својој књизи пет пута приказао параболу коју су његова браћа одбила да виде. Језекиљ је пет пута говорио својој браћи, а они су одбили да чују. Његове приказане параболе и поруке представљају петоструки разред лудих девојака које одбијају да приме умножење „знања“ повезано са његовим параболама и речима. Те речи и параболе биле су непосредно повезане са разорењем Јерусалима, које има „непосреднију примену на последње дане“.

И ти, сине човечји, узми себи плочу, и постави је преда се, па на њој оцртај град, Јерусалим; и опсади га, и подигни против њега утврђење, и наспи против њега насип; постави и логор против њега, и намести око њега овнове за пробијање. А ти узми себи

гвоздену таву, и постави је као гвоздени зид између себе и града; и окрени лице своје према њему, и он ће бити под опсадом, и ти ћеш га опседати. То нека буде знак дому Израиљеву.

Лези и на леви бок свој, и положи на њега безакоње дома Израиљева; према броју дана колико будеш лежао на њему, носићеш безакоње њихово. Јер сам на тебе ставио године безакоња њихова према броју дана, триста и деведесет дана; тако ћеш носити безакоње дома Израиљева. А кад их навршиш, лези опет на десни бок свој, и носићеш безакоње дома Јудина четрдесет дана: одредио сам ти сваки дан за годину. Зато упери лице своје према опсади Јерусалима, и мишица твоја нека буде откривена, и пророкуј против њега. И, гле, метнућу на тебе окове, те се нећеш окретати с једног бока на други док не свршиш дане опсаде своје. Језекиљ 4:1–8.

## Знак

Реч „знак“ налази се девет пута у књизи пророка Језекиља. У четвртном поглављу, опсада Јерусалима јесте „знак“ дому Израиљевом. У дванаестом поглављу, Језекиљ је поново „знак“ који указује на опсаду и разорење Јерусалима.

Сине човечји, ти живиш усред дома одметничког, који има очи да види, а не види; има уши да чује, а не чује; јер су дом одметнички. Зато ти, сине човечји, спреми себи опрему за сеобу, и сели се дању пред њиховим очима; и пресели се са свога места на друго место пред њиховим очима: можда ће разумети, премда су дом одметнички. Потом изнеси своју опрему дању пред њиховим очима, као опрему за сеобу; а ти изађи увече пред њиховим очима, као што излазе они који иду у ропство. Пред њиховим очима прокопај зид и кроз њега изнеси. Пред њиховим очима понеси то на рамену и изнеси у сумрак; покриј лице своје, да не видиш земљу; јер те поставих за знак дому Израиљеву. Језекиљ 12:2–6.

Када је дом одметнички видео одиграну причу у виду приче, нису знали шта она значи, те су замолили Језекиља да је објасни.

Сине човечији, није ли ти дом Израиљев, дом одметнички, рекао: Шта то чиниш? Реци им: Овако вели Господ Бог: Ово бремен односи се на кнеза у Јерусалиму и на сав дом Израиљев који је међу њима. Реци: Ја сам ваш знак; како сам ја учинио, тако ће се учинити и њима: они ће се иселити и отићи у ропство. Језекиљ 12:9–11.

Опсада Јерусалима је знак за Божји народ у последњим данима.

„Сваки од древних пророка говорио је мање за своје време него за наше, тако да је њихово пророковање на снази за нас. ‘А све им се ово догађаше за пример: и написано је за нашу поуку, на које су дошли пошљедци света.’ 1. Коринћанима 10:11. ‘Којима се откри да не сами себи, него нама служажу овим што вам се сада јави преко оних који вам проповедаше јеванђеље Духом Светим посланим с неба; у које анђели желе завирити.’ 1. Петрова 1:12....”

„Библија је сабрала и сјединила своја блага за овај последњи нараштај. Сви велики догађаји и свечани призори старозаветне историје понављали су се, и понављају се, у цркви у овим последњим данима.“ Selected Messages, књ. 3, 338, 339.

## Овога истог дана

Језекиљ је, у одглумљеној параболу о „опсади и разорењу Јерусалима“, знак Божјем народу у последњим данима.

Опет, девете године, десетог месеца, десетог дана у месецу, дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, запиши себи име овога дана, управо овога истог дана: цар Вавилонски постави се против Јерусалима овога истог дана.

И кажи причу дому одметничком, и реци им: Овако вели Господ Бог: Пристави лонац, пристави га, и налиј у њега воде; скупи у њега комаде његове, сваки добар комад, бут и плеће; напуни га најбољим костима. Узми најбоље из стада, и под њега наложи и кости, и нека добро проври, и нека се кости његове у њему кувају. Зато овако вели Господ Бог: Тешко крвавоме граду, лонцу у коме је његова нечистота и из кога нечистота његова није изашла! Вади из њега комад по комад; нека не падне коцка на њ. Јер је крв његова усред њега; метнуо ју је на врх стене; није је излио на земљу, да се покрије прахом; Да би изазвала гнев да дође на освету, метнуо сам крв његову на врх стене, да не буде покривена.

Зато овако говори Господ Бог: Тешко крвавоме граду! И ја ћу учинити велику ломачу за огањ. Нагомилај дрва, потпали огањ, скувај месо, добро га зачини, и нека кости изгоре. Потом је постави празну на његову жар, да се њена бронза ужари и усија, да се у њој растопи њена нечистота и да се потроши њена згура. Узалуд се замарала лажима, а њена велика згура не изиђе из ње; њена ће згура бити у огњу. У твојој нечистоти је разврат; зато што сам те чистио, а ти се ниси очистила, нећеш се више очистити од своје нечистоте док не учиним да се мој гнев смири на теби. Ја, Господ, рекох; доћи ће то, и ја ћу учинити; нећу одустати, нити ћу поштедети, нити ћу се покајати; по путевима твојим и по делима твојим судиће ти, говори Господ Бог.

И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, ево, Ја ти једним ударцем узимам милину очију твојих; али не тугуј и не плачи, и сузе твоје нека не теку. Уздржи се од нарицања, не чини жалост за мртвима; свежи повез на главу своју, и обуј обућу на ноге своје, и не покривај усне своје, и не једи хлеб људски. И говорих народу ујутру; а увече умре жена моја; и ујутру учиних како ми беше заповеђено. А народ ми рече: Нећеш ли нам казати шта нам значе те ствари што тако чиниш?

Тада им одговорих: Реч Господња дође ми говорећи: Реци дому Израилевом: Овако вели Господ Бог: Ево, оскврнићу своју светињу, понос ваше силе, жељу ваших очију и оно што жали душа ваша; а синови ваши и кћери ваше, које остависте, пашће од мача. И чинићете као што сам ја чинио: нећете покривати усне своје, нити ћете јести хлеб људски. И повоји ваши биће на главама вашим, и обућа ваша на ногама вашим; нећете туговати нити плакати, него ћете копнети за безакоња своја и уздисаћете један према

другоме. Тако ће вам Језекиљ бити знак: по свему што је он чинио, тако ћете чинити; и кад то дође, знаћете да сам ја Господ Бог. Језекиљ 24:1–24.

Језекиљ је знак који означава почетну опсаду и коначно разорење Јерусалима, а потом и ропство чланова Лаодикијске цркве адвентиста седмог дана.

„Када је Христос с висова Маслинске горе погледао надоле, видео је овакво стање како постоји у свакој цркви. Опомене допиру до свих који иду стопама народа Јерусалима, који је имао тако велику светлост. Овај народ стоји пред нама као опомена. Одбацујући Божје опомене у ове наше дане, људи понављају грех Јерусалима. Господ види оно што људски чинилац не види и неће да види — исход свих људских смишљања у Батл Крику. Учинио је све што је један Бог могао учинити. Он је обасјао очи народа светлошћу, да њихови греси не би достигли границу на којој се покајање више не може осетити. Али дугим процесом одступања од праведних и правичних начела, људи су себе довели тамо где се светлост и истина, правда и милост, више не распознају. Такав пут постао је део саме њихове природе.“ Сведочанства, књига 8, 68.

## Два Сведока Алфе и Омеге

Језекиљ је натприродно био учињен немим, и било му је саопштено да ће, када Јерусалим падне, поново моћи да говори, и да ће тада бити „знак“. Језекиљево нежаљење због смрти своје жене означило је алфа-знак на почетку опсаде, а отварање Језекиљевих уста када је Јерусалим пао било је омега-знак. Опсада до самог уништења обележена је знаком на почетку и на крају. У оквиру истог приказа, друго сведочанство о алфа- и омега-знаку представљено је тако што је смрт „жеље Језекиљевих очију“ алфа, а смрт „жеље очију“ народа омега-знак тог раздобља. Раздобље од једне и по године носи два сведочанства о алфи и омеги. Смрт Језекиљеве жене представљала је ропство и гажење војске, а омега-смрт Јерусалима представљала је гажење Светиње.

Тако ће вам Језекиљ бити знак: по свему што је учинио, тако ћете и ви чинити; и када се то збуди, знаћете да сам ја Господ Бог. А ти, сине човечји, неће ли бити у дан кад им узмем силу њихову, радост славе њихове, милину очију њихових и оно на шта управљају ум свој, синове њихове и кћери њихове, да ће онај који утече у тај дан доћи к теби да ти то јави твојим ушима? У тај дан отвориће се уста твоја пред оним који утече, и говорићеш, и нећеш више бити нем; и бићеш им знак; и знаће да сам ја Господ. Језекиљ 24:24–27.

## Шест смрти

Смрт Језекиљеве жене означава почетак опсаде и смрт Јерусалима, који је пророчки Христова невеста, и илуструје ускоро долазећи недељни закон, којем претходи раздобље представљено опсадом. Раздобље опсаде и разорење јесу две различите, премда непосредно повезане, разграничне ознаке. Опсада је временско раздобље, а разорење је тачка у времену. Разорење је недељни закон којем претходи раздобље образовања лика звери. Раздобље лика звери завршава се жигом звери. Када је Исус у Матеју двадесет четвртој глави означио знак разорења Јерусалима, Он је такође указао на Нојеве дане.

А као што су били дани Нојеви, тако ће бити и долазак Сина човечијега. Јер као што су у дане пред потоп јели и пили, женили се и удавали, до онога дана кад Ноје уђе у ковчег, И не познаше док не дође потоп и однесе све; тако ће бити и долазак Сина човечијега. Матеј 24:37–39.

У Нојеве дане, врата благодатног времена била су затворена, чиме су предочавала ускоро долазећи недељни закон, који је такође предочен затварањем врата 22. октобра 1844. године. Раздобље од ексетерског таборског скупа од 12–17. августа 1844. године представља пророчко раздобље које води ка затвореним вратима.

У данима Нојевим, Ноје је представљао трећег анђела, а трећи анђеол је стигао до затворених врата 22. октобра 1844. године. У данима Нојевим, који ће, према Исусовим речима, бити као „долазак Сина човечијег“, три анђела из Откривења четрнаест водила су до затворених врата. Вилијам Милер је представљао поруку првог анђела и био је прасликан Енохом у данима Нојевим. Јуда поистовећује Енохову поруку као паралелу Милеровој поруци.

И Енох, седми од Адама, пророковао је о њима говорећи: Гле, иде Господ с мноштвом хиљада светих својих, да изврши суд над свима, и да осведочи све безбожнике међу њима за сва њихова безбожна дела која безбожно починише, и за све тешке речи које безбожни грешници изговорише против Њега. Јуда 1:14, 15.

Mileroва vest prvog anđela objavila je „sud“ kao ono što je bilo predodređeno Enohovom porukom. Enohov početak obeležen je time što je bio „sedmi od Adama“. Mileroва poruka započela je i završila se dolaskom „sedam vremena“ nad severno carstvo, a četrdeset i šest godina kasnije treći anđeo je došao 22. oktobra 1844. godine, kada su se ispunila „sedam vremena“ nad južnim carstvom. I Enoh i Miler, koji su bili vesnici časa suda, otpočeli su time što je broj sedam bio prepoznat. Razdoblje koje je otpočelo sa Enohom, sedmim, završilo se sa sedam dana tokom kojih su životinje ulazile u kovčeg, sve dok vrata nisu bila natprirodno zatvorena. Isus uvek prikazuje kraj početkom.

Енох роди Метусала, који потом роди Ламеха. Ламех и Метусал представљају поруку другог анђела, а такође и поруку поноћног вапаја. Поноћни вапај је напредовао све до затворених врата, и стога је представљен Метусалом, који је умро године потопа. Ламех је представљао поруку другог анђела, а Ламех је умро пет година пре потопа. Пет година од смрти Ламехове до смрти Метусалове, када су се врата затворила, предочавале су смрт Језекиљеве невесте, означавајући почетак раздобља које је водило ка смрти Христове невесте, представљене Метусалом.

Енох је предсказивао првог анђела који је дошао 1798. године, Ламех је предсказивао другог анђела који је дошао 19. априла 1844. године, а Метусалем је предсказивао поноћни поклич од Ексетера до затворених врата 22. октобра 1844. године, што је било предсказано Нојем. Пет година од Ламехове смрти до Метусалемове смрти предсказивале су годину и по дана од 587. пре Христа до 586. пре Христа. Тих пет година од Ламеха до Метусалема предсказују пет година од 1448. до 1453. године.

Дана 31. октобра 1448. године умро је Јован Палеолог, а његов брат, Константин Једанаести (последњи Константин), затражио је дозволу да ступи на престо источног Рима од исламске турске силе. Његово потчињење 27. јула 1299. године испунило је других сто педесет година из девете главе Откривења, изложених у десетом стиху. Пет година после смрти Јована Палеолога, његов брат Константин Једанаести погинуо је на зидинама Цариграда док је Мехмед II освајао византијско царство источног Рима. Мехмед је турски облик имена Мухамед, тако да је смрт првог Мухамеда 632. године, која је означила почетак првог пророчанства од сто педесет година у деветој глави Откривења (које се налази у петом стиху), окончана смрћу последњег Константина од руке „Мухамеда Другог“ осам стотина двадесет и једну годину касније. Пет година пре своје смрти, Мухамед је предсказао пропаст Рима, и то је извршио Турчин по имену Мухамед Други.

Константин Последњи, једанаести, погинуо је у бици за Цариград, чиме се означава пет година од смрти његовог брата Јована до његове смрти. Тих пет година биле су праобразоване са пет година од смрти Ламеха, сина, до смрти Матусала, оца, пет година касније, када су се врата затворила на ковчегу. Тако је смрт Језекиљеве невесте била праобразована смрћу Ламеха, и заједно оне сведоче о смрти Јована Палеолога 1448. године. Потоња смрт Матусала подудара се са смрћу Христове невесте и разорењем Јерусалима 586. године пре Христа, и заједно се подударају са смрћу Константина једанаестог.

Три сведока пророчног периода који почиње и завршава се смрћу, илуструју период образовања лика звери који се завршава жигом звери, и он је у складу са објављивањем поноћног поклича у милеритској историји и образовањем лика звери које се завршава жигом звери у нашој садашњој историји. Када се жиг звери испуни у ускоро долазећем закону о недељи, пророчно „говорење“ наступа у складу са тим што је Језекиљ могао да „говори“ по сопственој вољи када је Јерусалим био разорен.

## Говорећи

При доношењу недељног закона, који је типолошки приказан разорењем Јерусалима, пророчно говорење Сједињених Држава бива обележено када лажни пророк говори као аждаја.

И видех другу звер како излази из земље; и имаше два рога као јагње, и говораше као аждаја. Откривење 13:11.

При недељном закону, Валам трећи пут удара своју магарицу, и тада магарица проговара.

И Господ отвори уста магарици, и она рече Валааму: Шта сам ти учинила, те си ме тукао ова три пута? А Валаам рече магарици: Зато што си ми се наругала; да ми је сада мач у руци, убио бих те. А магарица рече Валааму: Нисам ли ја твоја магарица, коју јашеш откако је твоја па до данас? Јесам ли ти икада обично тако чинила? А он рече: Не. Бројеви 22:28–30.

Лажни пророк говори у време недељног закона, и ислам такође говори у време недељног закона. Обојица су, пророчки гледано, лажни пророци. У време недељног закона проговара

„виђење“ Авакумово које је оклевало.

Јер је виђење још за одређено време, али ће на крају проговорити, и неће лагати; ако и одоцни, чекај га; јер ће заиста доћи, неће закаснити. Авакум 2:3.

Авакум је истинити пророк који говори насупрот лажним пророцима. „Виђење“ Авакумово говори кроз уста некада немог Језекиља, чија се уста потом отварају. Обећање да ће бити уста Божја било је дато Јеремији.

Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да се исцели? Хоћеш ли ми ти бити сасвим као лажа, и као воде које пресахњују? Зато овако вели Господ: Ако се вратиш, тада ћу те опет довести, и стајаћеш преда мнош; и ако издвојиш драгоцену од ништавнога, бићеш као уста моја; нека се они врате к теби, али се ти не враћај к њима. Јеремија 15:18, 19.

При доношењу недељног закона, Захаријиних девет месеци немости окончало се када је проговорио и потврдио да име његовог сина треба да буде Јован. Захарија је представљао вођство које не верује речи трећег анђела, а Јован је представљао Илијин покрет, цркву која ће увести Други Христов долазак.

И Захарија рече анђелу: По чему ћу ово познати? јер сам ја стар човек, и жена моја у поодмаклим годинама. И анђеоло, одговарајући, рече му: Ја сам Гаврило, који стојим пред Богом; и послан сам да ти говорим и да ти јавим ове радосне вести. И гле, бићеш нем, и нећеш моћи говорити до дана када се ово збуди, зато што ниси поверовао мојим речима, које ће се испунити у своје време.

И народ чекаше Захарију, и чуђаше се што се тако дуго задржао у храму. А кад изиђе, не могаху да им говори; и разумеше да је имао виђење у храму; јер им је давао знаке, и остао нем. Лука 1:18–22.

Захарија је био из осмог реда свештеника.

У дане Иродове, цара Јудеје, беше неки свештеник по имену Захарија, из реда Авијина; и жена његова беше од кћери Аронових, а име јој беше Јелисавета. И беху обоје праведни пред Богом, ходићи у свим заповестима и уредбама Господњим непорочно. И не имаху порока, јер Јелисавета беше нероткиња, и обоје већ беху поодмаклих година. И догоди се, док он вршаше свештеничку службу пред Богом по реду свога одељења, да му, по обичају свештеничке службе, паде у део да кади кад уђе у храм Господњи. И све мноштво народа мољаше се напољу у час кађења. Лука 1:5–10.

Сви пророци представљају последње дане, а Захарија уђе у храм, као што је учинио и Језекиљ. Он беше из осмог реда свештеника, што означава симбол осам душа у Нојевој барци које пређоше из старог у нови свет. И он и његова жена беху беспрекорни, али ће Захарија посумњати у речи Гаврилове. Милеритски покрет започео је као Филадельфијци (беспрекорни), али је 1856. прешао у Лаодикејце. У последњим данима, порука анђела јесте порука трећег анђела, а Гаврилова порука Захарији представља поруку трећег анђела, а такође и Илијину поруку, као што је представљена у Јовану Крститељу.

И јави му се анђео Господњи, стојећи с десне стране жртвеника кађеног. А кад га Захарија виде, смути се, и страх га обузе. Али му анђео рече: Не бој се, Захарија, јер је услышана молитва твоја; и жена твоја Јелисавета родиће ти сина, и наденућеш му име Јован. И биће теби радост и веселје; и многи ће се обрадовати рођењу његову. Јер ће бити велик пред Господом, и неће пити вина ни жестока пића; и испуниће се Духа Светога још од утробе матере своје. И многе од синова Израиљевих обратиће Господу Богу њихову. И он ће ићи пред њим у духу и сили Илијиној, да обрати срца отаца к деци, и непокорне к мудрости праведних; да приправи Господу народ спреман. И рече Захарија анђелу: По чему ћу ово познати? јер сам ја стар човек, а жена је моја у позним годинама. И анђео одговарајући рече му: Ја сам Гаврило, који стојим пред Богом; и послан сам да говорим с тобом и да ти јавим ову радосну вест. Лука 1:11–19.

Захарија је посумњао да ће се испунити порука Илије који треба да дође.

Ево, ја ћу вам послати Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи; и он ће обратити срце отаца ка деци, и срце деце ка оцима њиховим, да не дођем и не ударим земљу проклетством. Малахија 4:5, 6.

Sestra Vajt, u kontekstu Jezekiljevog zapečaćenja iz devetog poglavlja, ukazuje na to zašto je vođstvo laodikijske Crkve adventista sedmog dana bilo predstavljeno Zaharijinim neverovanjem.

„Они који не осећају жалост због сопственог духовног опадања, нити тугују због греха других, биће остављени без Божјег печата. Господ овлашћује Своје веснике, људе са оружјем за убијање у рукама: ‘Идите за њим кроз град, и убијајте: нека око ваше не жали, нити имајте сажалења: побијте сасвим старо и младо, и девојке, и малу децу, и жене: али не приступајте ниједноме човеку на коме је знак; и почните од Мога светилишта. Тада почеше од старих људи који беху пред домом.’“

„Овде видимо да је црква — Господње светилиште — била прва која је осетила удар Божјег гнева. Старци, они којима је Бог дао велику светлост и који су стајали као чувари духовних интереса народа, изневерили су поверено им поверење. Заузели су став да не треба да очекујемо чуда и изразито испољавање Божје силе као у ранијим данима. Времена су се променила. Ове речи укрењују њихово неверовање, и они говоре: Господ неће учинити добро, нити ће учинити зло. Он је сувише милостив да походи свој народ судом. Тако је ‘Мир и сигурност’ поклич људи који више никада неће подићи свој глас као трубу да покажу Божјем народу његове преступе и дому Јаковљевом његове грехе. Ти неми пси који не хтедоше лајати јесу они који осећају праведну освету увређенога Бога. Људи, девојке и мала деца сви заједно гину.“ Сведочанства, том 5, 211.

Захарија је посумњао у поруку трећег анђела, која је Илијина порука што понавља историју Јована Крститеља, као и историју Вилијама Милера.

## Пет месеци

Јелисавета је скривала своју трудноћу пет месеци.

А после тих дана његова жена Јелисавета затрудне, и кријаше се пет месеци, говорећи: Тако ми је учинио Господ у дане кад је погледао на мене, да уклони срамоту моју међу људима. А у шестом месецу анђео Гаврил би послан од Бога у град галилејски, по имену Назарет. Лука 1:24–26.

Захарија је био из осмог реда свештеника, што се подудара са обрезањем његовог сина Јована осмога дана, када ће Захарија поново проговорити. Он и његов син Јован представљају осам душа које су биле у Нојевом ковчегу, које су биле сакривене од смрти коју су донеле воде потопа током пет месеци, или сто педесет дана. Сто педесет дана трудноће и воде потопа подударају се са два раздобља од по пет месеци у Откривењу деветом.

Захарија и његов син Јован такође представљају време када седма црква Лаодикије прелази у осму цркву Филадельфије. Од Захаријине службе током осмог реда до обрезања његовог сина Јована осмога дана представља се пророчки период у коме број осам означава и почетак и свршетак. Унутар тог пророчног периода постоји раздобље од пет месеци које представља време скривања.

„Говор“ пророштва указује на ускоро долазећи недељни закон, те Захарија проговара у време недељног закона, када је његов син запечаћен, како је то представљено чином обрезања. У тој историји, пре недељног закона, када Захарија проговара, на крају пет месеци, у шестом месецу Марија посећује Јелисавету и Свети Дух помазује Јелисавету, која као жена представља помазање Божје цркве четири месеца унапред у односу на ускоро долазећи недељни закон.

И Марија у те дане уста, и отиде журно у горски крај, у град Јудин; и уђе у кућу Захаријину, и поздрави Јелисавету. И догоди се, кад Јелисавета чу поздрав Маријин, да заигра дете у утроби њеној; и Јелисавета се испуни Духа Светога, и повика из свег гласа, говорећи: Благословена си ти међу женама, и благословен је плод утробе твоје. И откуд мени то, да мати Господа мога дође к мени? Јер, гле, чим дође глас поздрава твога у уши моје, заигра дете у утроби мојој од радости. И блажена је она која верова; јер ће се извршити оно што јој је казано од Господа. Лука 1:39–45.

На крају пет месеци, Јелисавета се обратила Марији „гласом великим“, хвалећи Маријину веру у Гаврилову поруку, која је у последњим данима порука трећег анђела. Јелисаветин муж Захарија није поверовао, али Марија јесте. Марија је чула Гаврилову поруку пет месеци после Захарије, те је њена вера у трећег анђела означена као да долази након што је откривена скривена порука о пет месеци. Скривена порука о пет месеци у последњим данима јесу првих пет месеци из Откривења девет, пети стих. Марија представља цркву последњих дана која прихвата поруку трећег анђела, што укључује посебно скидање печата са пет месеци непосредно пре него што говор о ускоро долазећем недељном закону наступи отприлике четири месеца касније.

На путоказима Маријине посете, покрет првог и другог анђела, представљен Захаријом и Јелисаветом, повезује се с покретом трећег анђела, представљеним Маријом и Јосифом.

Захарија представља службеника цркве која није веровала поруци трећег анђела, а Јосиф, дрводеља, представља покрет оличен у самоподржавајућем раду. Адвентизам се завршава онако како је и започео, а започео је као покрет, а не као организована црквена структура. Покрет сто четрдесет и четири хиљаде, представљен Јосифом, Маријом и Христом, непосредни су сродници милеритског покрета, представљеног Захаријом, Јелисаветом и Јованом, а неверовање из 1863. године представљено је Захаријом. Година 1863. представља неверовање у поруке првог и другог анђела, а покрет трећег анђела представља веру Марије.

„Анђели су били послани да помогну моћном анђелу с неба, и ја сам чула гласове који су као да су одјекивали посвуда: ‘Изађите из ње, народе Мој, да не будете саучесници у њеним гресима и да не примите од њених зала. Јер греси њени дођоше до неба, и Бог се опоменуо безакоња њезиних.’ Ова порука је изгледала као додатак трећој поруци, придружујући јој се као што се поноћни поклич придружио поруци другог анђела 1844. године. Слава Божја почивала је на стрпљивим, ишчекујућим светима, и они су неустрашиво објављивали последње свечано упозорење, проглашавајући пад Вавилона и позивајући Божји народ да изађе из ње како би избегао њену страшну пропаст.” Рани списи, 277.

Сједињење двеју порука представљено је тиме што Марија посећује Јелисавету, и тај тренутак је наступио када се открива скривених пет месеци. Тај тренутак је место где се два пророчанства сједињују и заједно објављују. Једно је објавила Јелисавета, а друго Марија. Сједињење двеју порука показује када се поноћни поклич сједињује с поруком другог анђела, а то се догодило у милеритској историји на логорском састанку у Ексетеру.

Пошто су Јелисавета, а затим и Марија, изговориле своје објаве, „Марија остаде с њом око три месеца, па се врати својој кући.“ Лука 1:56. Период од шездесет и шест дана, од Ексетера до 22. октобра 1844, представљен је тим четирима месецима, који су се завршили при скоро-долазећем недељном закону, када је Захарија проговорио. Та четири месеца представљају период објављивања поруке поноћног вапаја, која долази после поруке о пет скривених месеци.

Две поруке у милеритској историји биле су прва и друга анђеоска порука, а прва анђеоска порука била је оснажена испуњењем једног временског пророчанства које је започело раздобљем од пет месеци, које је било делимично скривено све до десет дана пре свог испуњења 11. августа 1840, како је изложио Џосаја Лич. Оснажење друге анђеоске поруке било је исправљање погрешног предсказања из 1843, које се догодило на логорском састанку у Ексетеру, како је изложио Самјуел Сноу.

Проглашавање двоструке поруке поноћног вапаја представљено је као кратак период пре него што су се врата затворила, што је у причи о Ноју отворило период од пет месеци који се окончао тиме што је ковчег починуо на врху горе Арарата. Период проглашавања поноћног вапаја долази после разоткривања скривених пет месеци, које је наступило десет дана пре 11. августа 1840, а такође је дошао након што је Господ уклонио Своју руку са слика које је био покрио на карти из 1843. године. Десет дана од 1. до 11. августа подударају се са шездесет и шест дана од Ексетера до 22. октобра 1844, а двоструко сведочанство показује да

се разоткривање скривених пет месеци, праћено исправком нетачног проглашења које је произвело прво разочарање, дешава када Марија сусреће и поздравља Јелисавету у шестом месецу.

При недељном закону, Сједињене Државе говоре као аждаја, магарац ислама говори, и виђење Авакумово говори кроз уста Јеремије, Захарије и Језекиља. При недељном закону Језекиљ је знак, те тако представља заставу која се подиже при недељном закону. Два од девет навода речи „знак“ у Језекиљу поистовећују „суботе“ као знак посвећења, који представља сједињење Божанства са човечанством.

Али ја творих ради имена својега, да се не оскврни пред незнабошцима, међу којима бежу, пред чијим очима им се обзнаних, изводећи их из земље египатске. Зато их изведох из земље египатске и доведох их у пустињу. И дадох им уредбе своје и показах им судове своје, које ако човек врши, живеће по њима.

И још им дадох своје суботе, да буду знак између мене и њих, да би знали да сам ја Господ који их посвећује. Али се дом Израиљев побуни против мене у пустињи: по мојим уредбама не ходише и одбацише моје судове, које ако човек извршује, живеће по њима; и моје суботе тешко оскврнише. Тада рекох да ћу излити свој гнев на њих у пустињи, да их истребим. Али ради свога имена поступих тако да се оно не оскврни пред незнабошцима, пред чијим их очима изведох. И подигох руку своју њима у пустињи, да их нећу увести у земљу коју сам им дао, у којој тече млеко и мед, која је украс свих земаља; зато што одбацише моје судове и не ходише по мојим уредбама, него оскврнише моје суботе; јер срце њихово иђаше за њиховим идолима. Али их око моје поштеде, те их не затрех, нити их сасвим истребих у пустињи. И рекох синовима њиховим у пустињи: Не ходите по уредбама отаца својих, нити држите њихове судове, нити се скврните њиховим идолима. Ја сам Господ Бог ваш; по мојим уредбама ходите, и моје судове држите и извршуйте их; И светкујте моје суботе, и нека буду знак између мене и вас, да бисте знали да сам ја Господ Бог ваш. Језекиљ 20:9–20.

Језекиљ представља заставу сто четрдесет и четири хиљаде, а знак божанства сједињеног са човечанством јесу Господње „суботе“. Језекиљ је знак на почетку опсаде, и он је знак при разорењу Јерусалима, када бива подигнут као застава. На почетку опсаде, и они који одбијају да виде и чују, који скрнавe Његове „суботе“, такође су знак.

И дођоше к мени неки од старешина Израиљевих, и седоше преда ме. И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, ови људи подигоше идоле своје у срцу своме, и метнуше саблазан безакоња свога пред лице своје; еда ли да им се уопште дам упитати? Зато им говори и реци им: Овако вели Господ Господ; Сваки човек из дома Израиљева који подиже идоле своје у срцу своме, и меће саблазан безакоња свога пред лице своје, па дође к пророку, ја, Господ, одговорићу му који долази према мноштву идола својих; Да бих ухватио дом Израиљев у срцу њиховом, јер се сви одметнуше од мене преко идола својих.

Zato reci domu Izrailjevu: Ovako veli Gospod Bog: Pokajte se i odvratite se od svojih idola; i odvratite lica svoja od svih svojih gadosti. Jer svaki od doma Izrailjeva, ili od došljaka koji

boravi u Izrailju, koji se odvoji od mene, i postavi idole svoje u svoje srce, i metne kamen spoticanja svoga bezakonja pred svoje lice, pa dođe proroku da preko njega pita za mene — ja, Gospod, odgovoriću mu sam. I okrenuću lice svoje protiv toga čoveka, i učiniću ga znakom i pričom, i istrebiću ga isred naroda svojega; i znaćete da sam ja Gospod. A ako prorok bude zaveden kad progovori kakvu reč, ja, Gospod, zavodio sam toga proroka; i pružiću ruku svoju na njega, i istrebiću ga isred naroda svojega Izrailja. I poneće kaznu za svoje bezakonje: kazna prorokova biće kao kazna onoga koji ga traži; da dom Izrailjev više ne luta od mene i da se više ne skrnavi svim svojim prestupima, nego da mi bude narod i da ja budem njihov Bog, govori Gospod Bog. Jezekilj 14:1–11.

У Нешвилу, они унутар лаодикијске Цркве адвентиста седмог дана који нису веровали као Захарија; који су „заузели став да не треба да очекујемо чуда и изразито пројављивање Божје силе као у ранијим данима“, како је то представљено периодом од 1840. до 1844, биће суочени с онима изван адвентизма у погледу тога зашто нису дали упозорење. Они постају „знак“ лажне поруке о миру и сигурности, која означава раздвајање мудрих и лудих, како је представљено кроз два супротстављена шатора на логорском састанку у Ексетеру. Они носе „знак“ идолопоклонства и побуне, док Језекиљ носи истинску пророчку поруку упозорења. На крају опсаде, када је Јерусалим разорен, што представља закон о недељи, знак побуне јесте жиг звери, а знак послушности јесте Божји печат.

Време милости се у потпуности затвара за адвентизам при доношењу закона о недељи, и ту постоји знак праведних и безбожних који су обележени. Затварање времена милости при ускоро долазећем закону о недељи предображава затварање времена милости када Михаило устане, а тамо је знак смрти мноштва представљен Гогом и Магогом.

И путници који пролазе кроз земљу, кад ко види кост човечију, нека постави знак код ње, док је погребници не сахране у долини Амонгог. А и име граду биће Амона. Тако ће очистити земљу. Језекиљ 39:15, 16.

Знак савеза препознат је у тридесет седмом поглављу Језекиља, где долина мртвих костију бива оживљена и два штапа бивају сједињена. Кости бивају оживљене поруком ислама, представљеном као четири ветра, чиме се предочава 11. август 1840. године. Два штапа се спајају у један, те тако представљају сједињење поруке другог анђела са поруком поноћног поклича. Кости представљају оснажење првог анђела, а два штапа оснажење другог анђела. Након тога Божји народ јесте Његов изабрани савезни народ последњих дана, представљен Јованом, као сто четрдесет и четири хиљаде.

Штавише, склопићу с њима завет мира; биће то вечни завет с њима; и утврдићу их, и умножићу их, и поставићу своје светилиште усред њих до века. И мој шатор биће с њима; да, ја ћу бити њихов Бог, и они ће бити мој народ. И незнабошци ће познати да ја, Господ, посвећујем Израиља, кад моје светилиште буде усред њих до века. Језекиљ 37:26–28.

Сједињење Божанства и човечанства представљено је на различите начине у Божјој Речи, а једно од тих приказа јесте када је „тврђава душе“, која се налази у вишој природи човека,

повезана са тврђавом Божјег светилишта. Када се небеска престоној дворана, која представља Божју тврђаву, сједини са тврђавом више природе људског бића, Божји народ бива „посвећен“, и Он пребива „усред њих довека“.

После тридесет седмог поглавља, Језекиљ износи тридесет осмо и тридесет девето поглавље, где се обраћа Гогу и Магогу као симболима савеза човечанства које је изван Божјег изабраног заветног народа. У четрдесетом поглављу, заветни народ из тридесет седмог поглавља представљен је као храм који испуњава сву земљу. Поглавља тридесет осмо до четрдесетог представљају уздизање Божјег заветног народа у последњим данима, као што је представљено бројевима 38 и 40.

Наставићемо ове теме у следећем чланку.